



KAVIAR
A MODERN ÉMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMAIVAL FOGLALKOZÓ HETILAP

XII. évf. 13. sz.
Timișoara, 1934 március hó 26

Ara: 20 lei, 12 dinár, 4 ckor. Párisban 3 franc
Berlinben 50 Pf. Magyarországon 1 Pengő, 1 Silling



Olvasza el

ezt a számot, bizonyára tetszeni fog Önnek. Ha megszerette, rendelje meg, minden héten diskrét csomagolásban megkapja.

Előfizetési ára negyed évre :

Magyarországon	Pengő 10
Csehszlovákiában	Kc. 50

Megrendelés esetén közöljük, hogy az előfizetési díj hol fizethető le.

Ez a hely a MIA K Ré m számá- ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerárában, Timișoara-Fabrik kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA-KRÉM-nek nem kell más reklám.



Tuvicsák kalapszalón,
Timișoara, II. Haromkiraly u. 1. (Duchnitz mellett)
Tavaszi kalapujdonságok, mélyen leszállított árban
Legújabb **selyem** modellek. Alakítások és
javítások soron kívül, meglepő olcsó árak mellett!
Érdeklődők tekintsek meg az üzletet, vételkény-
szer nélkül!

„DACIA“ kávéház és étterem

Timișoara, Gyárváros

**Esténként zene, szolid, polgári
árak!**

**A Bánátnak legnagyobb, legversenyképesebb fa-, rózsa és szőlő-
oltványiskolája**

az országszerte közismert és 1895-ben alapított

„MILL“

Tomnatic (Nagyősz) Temes megye. Tulajdonos: B u d i n g Károly

Oltott gyümölcsfákban a legnemesebb

Diszbokrokban a legszebb

Sor és parkfákban a legmegfelelőbb

Tülevelűekben a legdíszesebb

Rózsák bármelyikében a legolcsóbb

Szőlőoltványokban a legmegbízhatóbb

borszőlő, csemege és lugasszőlő

Mélyen leszállított árak, árjegyzék kíváncsira ingyen!

Brummerton-Boy

Telefon 17—24

Timișoara I. Str. Mercy 1.

Elintéz mindent gyorsan és pontosan
Utlevél és Vizum iroda

Állandó kurírszolgálat

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliomtej-krémet

Liliom-pudert

Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros

Hajfestést

bármely színre garancia mellett vállal

Todorov Pál

hajfestő és női fodrász

Timișoara, Belváros, Rezső ucca

Elsőrangú víz és vasondolás

Férfi és női manikűr

Károlyi József

uri fodrász, manikűr

Timișoara, Belváros, Mercy

ucca 6.

Hajvágás hölgyek számára is.

Dolly

krém

puder

szeplővíz

Legszebb ajándék! Gyártja:

Roth Jenő gyógyszerár

Timișoara, III. Dózsa és

Pósta ucca sarkán

Szerkesztőség és kiadóhivatala

Zimisoara, Gyárváros,
Vadászerdei alé 54

Hirdetési tarifa:

Hasábmiliméterenként 4 lei,
apróhirdetés szavanként 6 lei
Külföldi hirdetési díjak előre
fizetendők.



Előfizetési árak negyedévre

Romániában	240 lei
Cehoslovákiában	40 Kc.
Jugosáviában	100 Di.

Külföldön máshol egynegyed évre
300 lei, mely összeg postautal-
ványon a kiadóhivatal címére
küldendő be.

A szerkesztőség kéziratokat nem
ad vissza és nem őriz meg.

— Megjelenik minden héten, kedden —

Szerkeszti: **Dinnyés Árpád**

A házasságtörésről

A nő sexuális hűtlensége — A meg nem értett asszony — Miért bukott meg a házibarát? — A mondain nő

A házasság emberi intézmény és mint ilyen, tökéletlen. Ez az oka annak, hogy az elégedetlen felek módját kívánják ejteni annak, hogy helyreüssék tévedésüket. A társadalom ilyen esetben csak az „ágytól és asztaltól” való elválasztást teszi lehetővé, vagyis a házasság minden egymásra vonatkozó testi és anyagi jogainak felfüggesztését, amíg valamelyik fél rábizonyítható módon meg nem sérti a házasság szentségét. Ennek a morális eszköznek a használatát azonban a társadalom és a törvényhozás felettébb megnehezíti és sokszor csak akkor teszi lehetővé, ha egyik vagy másik fél a tévedést már kiigazította valahogy, mégpedig meglehetősen a szociális eszközzel segítve magán: házasságtöréssel. A társadalom állásfoglalása a házasságtöréssel szemben nagyon különös. Védi a fele-

ket és magánügynek tekinti a házasságtörést, melyről csak akkor vesz hivatalosan tudomást, ha valamely botrány következtében nyilvánvalóvá lett.

A hitvestársak egymásiránti hűsége az igazi, azonban az életben ritkán megvalósuló eszme. Csak a kölcsönös hűség biztosítja a hitvestársak egészséges szexuális életét, gyermekeik törvényességét és az egymás iránti kölcsönös, teljes bizalmat. Ennek ellenére nagyon tévednek a feministák, amikor a férj hűtlenségére hivatkozva, a nő számára is teljes nemi szabadságot követelnek a házasság keretein belül. Nem veszik figyelembe, mily különböző a házastársak szerepe a szexuális aktusban. A férj elkalandozhatik anélkül, hogy hűtlensége mély következményekkel járna, bűnét bármikor megbánhatja és levezekel-

heti, mert ritka esetben okozott általa jóvátehetetlen bajokat. A nő hűtlensége örökké megmérgezi a lelkét, megrongatja a harmóniát anyja és gyermekei között, kérdéssé teszi az utóbbiak törvényes voltát és jóvátehetetlen szakadást idéz elő a családi életben.

A férfi szexuális hűtlenségét a him poligám hajlandóságaival lehet indokolni, ami a jelek szerint meg is felel a valóságnak, noha afölött már megoszolhatnak a vélemények, vajjon a férfi alaptermészetében rejlik-e, vagy csak a kulturfejlődés során alakult ki benne. A férfit szinte ellenállhatatlan erővel, ösztönszerűleg hajtja a nemi változatosság ingere s felesége csak a legritkább esetben tud, vagy akar igényeihez alkalmazkodni, ha egyáltalán tudomást vesz róluk. Ha két ember, akik egy időben szerették egy-

mást, tovább is együtt marad, viszonyuk szokássá válik, mely nagy támasza a hűségnek. Lehet, hogy hamarosan semmit sem éreznek egymás iránt, sem szeretmet, sem barátságot, de közösségük továbbra is fennáll, sőt meglehetősen szilárdan. Az érzelmek eme elváltozása folyamán a megszokás mindenütt észrevétlenül betölti az elillanó szerelem helyét és amikor annak már nyoma sincs, még mindig megmarad a kétember együttélésének formája, amely, ha még oly merev és hideg is, tartósnak és ellenállóképesnek nevezhető.

A férj és feleség hűtlenségének igazi okai rendszerint homályban maradnak a nyilvánosság előtt s ezért szinte lehetetlen minden egyes esetről tárgyilagos ítéletet mondani. Mint ahogy bizonyos körülmények között a házasság prostitúcióvá fajulhat, úgy más körülmények között a házasságtörés folytán, erkölcsileg kifogásolhatatlan szerelmi frigy is állhat elő. Ennek indokolását Nietzsche mondásában találják meg: „Igaz, hogy házasságot törtem, de előbb engem tört meg a házasság”. A gyakran tisztára konvencionális házaseletben a hűtlenség megsérti ugyan a konvenciót, a külső formákat, de nem immorális cselekedet. Lehet a férj vagy a feleség szabadságra törekvésének megnyilvánulása, önmagához való hűség, az embernek saját énjéhez való ragaszkodása, mely nagyobb és erősebb, mint a társadalmi formák. Már George Sand követeli, hogy ismerjük el a nő azon jogát, „hogy saját egyensúlya kedvéért meggyorsíthassa szív-

verését, úgy ahogy jónak és helyesnek látja”. A házasságtörésről a következőket mondta: „Senki sem parancsolhat a szerelemnek, senki sem hibás, ha szerelmes... Nem azon a napon követ el a feleség házasságtörést, amikor szerelmesének odaadja magát, hanem azon az éjszakán, amelyet utána a férjével tölt”. A nemi hűtlenséget nem az teszi megalázóvá, hogy az asszony, ha így kívánja szerelme és szenvedélye, a házasság korlátain kívül mást boldogít, hanem a hazugság, amelybe mindezt bujtatja s a kedvesével szemben elkövetett csalás kevésbé menthető, mint az, amelyet a férjével szemben követ el, akihez tulajdonképpen már nem tartozik: itt szemben áll egymással a hűségből való odaadás és a házastársi kötelesség teljesítése, amellyel férjét félrevezeti.

A társadalom nem tesz különbséget a különböző motívumokból történő házasságtörések sokféle árnyalata között. Csak a durva tények felett ítélkezik és érzéki szabadságnak, illegitim, tiltott nemi érintkezésnek tekinti. Közös mértékkel mér lelki és érzéki dolgokat, szenvedélyt és könnyelműséget, szerelmet és kacérságot és az asszonyt, aki talán csak súlyos lelki küzdelmek után szánta rá magát, hogy a házasság korláta ellenére szeretővé legyen, miben sem helyezi azok fölé, akik kacér csapongással keresik a szekszuális kalandokat és erotikus szenzációkat, ma ennek, holnap annak az udvarlónak karjai között. A társadalom azonban nem áll azon a mi korunkban szinte agyafurtan hangzó bibliai

állásponton, mely szerint a házasságtörés ott kezdődik, ahol valaki ránéz más asszonyára és megkívánja őt, hanem csupán a fizikai hűtlenségét veszi tudomásul.

Évtizedekig találkozhatunk a jómódból és unalmából „meg nem értett” asszonnyal, aki az állítólagos „meg nem értettség” alapján formált jogot magának a hűtlenséghez, amely típusnak másfelől a „nőhódító” polgári változata felelt meg. Ezekben az anyagilag szilárd alapon nyugvó körökben a férfiak a házasságtörést szinte sportszerűen üzték s ezekre a körökre vonatkozott Harden Miksának a berlini erkölcsökről tartott nyilvános előadásában történt ama megállapítása, hogy tizezer férj közül legfeljebb ha három marad hű. Ezek a férfiak feleségükkel szemben a legszigorubb követelményekkel léptek fel más férfiakhoz való vonatkozásukat illetően, ők maguk azonban, a férfiek, férfias dolognak, szinte becsületbeli ügynek tartották, hogy „viszonyuk legyen egy tisztességes asszonnyal”.

Az ennek megfelelő női típust Schnitzler örököltette meg Körbe-körbe című könyvének abban a jelenetében, amely a fiatal ur és a fiatal asszony között játszódik le. Ez az asszony, akit kacérsága és hiusága visz a házasságtörésbe, rég megérett cselekedetére. Életének üreségét izgató olvasmányokkal töltötte ki, már bakfis korában képzeletének kicsapongó játékaival és sikamlós társalgással izgatta magát, amelyet barátnőivel folytatott, akiknek már voltak „élményeik” s akik homályos célzásokkal meséltek neki szekszuális tapasztalataik-

ha mindenkinek kívánatos... Mindenkinek vagy senkinek... De különben is, gombolja be alul a szoknyámat. . Nem baj, ha magának nem is leszek kívánatos.

— De Bella!...

— Gombolja be a szoknyámat... Nos?... Nem megy a dolog?

— Drágám, hiszen ezek a gomblyukak bē vannak varrva...

— Bizony, be vannak varrva...

— Érthetetlen.

— Ellenkezőleg, nagyon is érthető... Tudja, az ember ösztönösen begombolja a gombokat, mert úgy tanulta valamikor, hogy a gomb arra való, hogy be-

gombolják... Látja, ez ellen biztosítjuk magunkat úgy, hogy bevarratjuk a gomblyukakat. Ez a székszőpil egyik megrögzítése, hogy ne menjünk ki úgy az utcára, hogy valamilyen hiánya legyen a székszeppilnek. Mert a nő szórakozottságában még be találná gombolni a gombokat.

— Az ember elszédül!

— És ez jól van így, mert a szerelemben a baj nem az elszédülésnél, hanem a magáhoztérésnél kezdődik... Elszédült? Most már hiszem, hogy szépnek találja a lelkemet és szerelmes belém. Mégis csak jók valamire a nyitvafelejtett gombok.



Egy férfi szerelmei

— Regény —

(18)

Igy mentve volt a keserüségtől, megtudni, hogyan halt meg a felesége. Én sohasem beszéltem vele; ő sem tudott meg rólam soha semmit. A komorna, aki imádta urnóját, megőrizte a titkot.

Különben is egy év múlva ő is meghalt. Agy-szélhűtésben. Felesége halála sokkal jobban megrázta a rideg tüzeletembert, mint a világ gondolta. Azóta sohasem látták nevetni. Dacára, hogy a legnagyobb fájdalmat okozta neki, amit egy asszony a férjének szenvedhet, a maga módján mégis szerette. Talán még bensőbbben, mint én, mert az ő szerelme boldogtalan volt.

Ez volt Gabriele.

Ő volt a csúcspontja életemnek és most ráemlékezem, emlékezete itt ül velem szemben az asztalon és rám mosolyog olyan édesen, olyan melegen, mint valamikor az élő tette. Belemosolyogta magát a szívembe, az agyamba. Három napig nem fogtam a kezembe tollat, csak ültem és álmodtam.

Gabriele... Gabriele!

Elmult! A meseálom most egy koporsóban fekszik és elporhad, vagy talán már el is porladt. Én azonban élek, fiatal vagyok, érzem újra visszatérni az erőmet... a nyugtalan tenger fölött mint kacér tündérek táncolnak a napsugarak és a magnoliák illata behizelgi magát a szobámba. — Uristen, mit is csinálnak belőlem az asszonyok! Még egészen költői leszek.

*

Tehát vissza tíz évvel! A kis dög, a fekete Mademoiselle, a fehér tagokkal megfogta a papámat és én asszonyok után szaladgálok.

Az állatkertben, az exotikus állatok és a berliniek erkölcsstelen viszonyainak toborzóhelyén kószáltam. Sokszor egyedül, sokszor néhány iskolai barátom társaságában, akik mint a nagy és gazdag Grunertet, csakhamar elismertek vezetőjüknek. Flirteltünk fiatal báránnyakkal úgy tizenkettő és tizenöt között, az alkonyat védelme alatt összecsókolgattuk kiválasztottunkat és itt-ott néhány merészebb fogást is megkockáztattunk. Bakfisoknál könnyebb a dolog.

Mégse nagyon használtam ki ezeket a kedvűző alkalmakat. Én nem tudom, engem nem igen izgattak ezek a kevésbé kifejlődött, de annál inkább romlottabb teremtesek. El voltam kényeztetve és rendszerint passzívan viselkedtem szórakozásainknál és megelégedtem a megfontolt néző szerepével.

Uristen, hogy felnýtak itt a szemeim! Ha ma, mint felnőtt férfi erre gondolok — őszintén szólva, rosszul érzem magam. Ezek a lelkek legmélyéig elromlott lányok, akik tíz éves korukban, ha nem is testileg, de szellemileg egészen biztosan deflorálva vannak, legyenek egyszer a mi feleségeink és gyermekeinknek anyja — köszönöm! Furcsa dolgokat éltem át.

Mily gyakran, ha egy zsuron, vagy koszorucskán összegyűltünk és tudtuk, hogy nem figyelhetnek meg, ünnepeztük a szemérmelenség igazi orgiáit. A lányok engedték magukkal mindent csinálni, amit akartunk. Levetkőztek, lesbosi jeleneteket rögtönöztek előttünk és gyorsasági versenyeket rendeztek, hogy melyik kapja meg közülük leghamarabb a mindenkori lovag cigit rettaszipkájának hamvát.

Emellett pedig persze voltak olyan ravaszok, hogy féltékenyen vigyáztak arra, hogy az a bizonyos, mely az erény vásári értékét képezi, rongyokba ne menjen. Oh, nekik volt módszerük elég, ezeknek a Berlin W. i fiatal Messalináknak. Igen — amit addig csak hallomásból ismertem — azt a másik kaput is felhasználták, melyen pedig nem igen szoktak járni.

Én magam is egy tizenöt éves Circétől tanultam meg Szodomának ezt a szerelmi módját, egy fiatal leánytól, aki raffináltság dolgában minden fiatalsága dacára felvehette volna a versenyt Mademoiselle Clairevel. Még a keresztnévét sem akarom megnevezni, mert habár ezek a sorok sohasem jutnak a nyilvánosság elé, mégis jobb az elővigyázat. A kis ördög ma nagyrabecstűlt felesége egy magasrangu államhivatalnoknak a vidéken és talán most szelid borzongással gondol vissza egykori kicsapongásaira.

Egy szép napon valamilyen kicsinyes ürüggyel teljesen egyedül és váratlanul eljött a lakásomra. Anynyira el voltam képedve a váratlan meglepettetésen, hogy először azt sem tudam, mit kezdjek vele. Aztán meg éppen ő vele nem igen foglalkoztam társaságokban és éppen ezért bizonyos vegyes érzelmekkel néztem a dolgok fejlődése elé.

Be kell vallanom, hogy ilyen merészen még nem láttam és nem is fogok látni senkit a célja felé haladni, mint ezt a fiatal hölgyet. Mikor szemben ült velem a szalonban, néhány pillanattal szemtelen, keskeny szájának valami meghatározhatatlan kifejezésével mosolygott reám, s mikor látta, hogy én semmi hajlandóságot sem mutatok a társalgás megnyitására, így szólt: Valószínűleg csodálkozni fog, hogy miért jöttem el magához?

— Bizonyára meg fogja mondani nekem.

Ez nem volt sem valami szeretetreméltó, sem valami szellemes válasz, de elképedésemben, melytől még mindig nem tudtam szabadulni, nem jutott okosabb az eszembe.

Ő azonban nem hagyta magát ezáltal befolyásoltatni és folytatta a gyorsított menetét. Jobb lábát kacéran a bal hegyére állította, úgy hogy világosan láthattam, hogy milyen bájos gömbölyű lábszárai vannak és folytatta:

— Meg akartam kérdezni magától, hogy tulajdonképpen mi kifogása van ellenem. Ha egytől vagyunk a többiekkel, mindig csak a Hausmann Lotteval, Brockhausen Vallyval és a többi hölgyekkel foglalkozik és vélem nem. Van valami kifogása ellenem?

— Nem, nem, — dadogtam, teljesen kihozva a sodromból.

— Na látja! Vagy talán nem vagyok olyan csinos, mint a többiek? Én inkább az ellenkezőjét hiszem. Odaállt elém és kinyújtózott karcsu csipőiben, hogy fiatal idomai szemtelen világossággal ugrottak elő a vékony batisztbluz alól.

— Nézzen csak meg egyszer engem, milyen jó alakom van. Burger Fred és Kolberger Karl mindig azt mondják, hogy úgy nézek ki, mint egy tizenéves. Oh, ők szívesen csókolóznának velem, de én ki nem állhatom őket. Olyan buta kis fiuk még. Éppen a Lottehoz valók. De én!

(Folytatjuk.)

Szerkesztői üzenetek

Marga, Braşov. A szerelemnek nem a gyűlölet az antipódusa, hanem a közöny. A közöny a férfinél néha még megtűri az emlékeket. A nőnél: soha.

Kis kíváncsi. Igaza van. A legellenszenvesebb az a férfitípus, amelyik azt hiszi magáról, hogy nincs nála okosabb teremtes a földön. Az ilyenektől az Isten óvjon meg mindenkit. Öntettek, képzelődők, végtelenül hiuk és a nők egyedül azt engedik meg, hogy imádják és csodálják őket. Igen helyes tehát, hogy szakított vele. Ami a másik ügyet illeti, csak azt tanácsolhatom, hogy járjon nyugodtan tovább is abba a társasságba, amelyikben jól érezte magát. Az életben mindig az erősebb győz, tehát ha egyszerűen megvetéssel tovább halad a pletykák mellett, úgy maga lesz az erősebb és feltétlenül elnémitja rágalmazóit. Sohase vonuljunk vissza, ha támadnak bennünket — ezt jól méltóztassék megjegyezni.

Urina. (Vizelet). A vesék mirigyek, mint akár más mirigy és működésüket kiválasztásnak hívják. A vizeletet a vesék választják ki és minden vese egy-egy csövecskét (uréter) bocsát hátul a hólyagba és olyan mennyiségben, mint a milyenben a vese működése a vizeletet termeli, szállítja a hólyagba. A cseppenként kiválasztott vizelet a hólyagban gyűl össze és ha körülbelül három decire szaporodott a hólyag falára gyakorolt nyomással adja tudtunkra ezt és az érzést, melyet a nyomás kivált, vizeleti ingernek nevezzük. Ezen ingernek elnyomása még kellemetlen érzéssel nem jár, sőt vannak emberek, akik egy liternél is többet képesek hólyagiukban összegyűjteni. Okos, egészséges ember a vizeleti ingernek tegyen eleget, mert sokféle bajnak veheti ezzel elejét. Az egészséges vizelet sárga árnyalatú tiszta folyadék, melynek szaga a gyenge husleves szagára emlékeztet. A színe függ a víz tartalmától: sok folyadék, főleg sok vizivás után, a színe nagyon világos. Legsötétebb a reggeli vizelet. Bizonyos gyógyszerek után is megváltozik a színe, így a hashajtó rebarbara és a szintén hashajtó szennalevél főzet után vöröses. Sárgaságnál, amikor az epe öntötte el az embert és ez kerül a vizeletbe is, sötétbarna, mint a barna sör, de zöldesfekete is lehet. A vegyeskosztan élő egészséges ember 24 órai vizeletmennyisége körülbelül 12–16 deci. Fokozódhatik e mennyiség, ha az ember több folyadékot, gyümölcsöt, egyszóval vizet tartalmazó dolgokat eszik, ellenben csökkenhet a napi mennyiség, ha pld. sokat izzadt, azaz már más úton vesztett vizet. A vizeletben oldott állapotban szilárd alkatrészek vannak, így a húgyany, húgysav, mindkettő szervezettermelte széteső anyag. A tápanyagainkból eredő sók közül tartalmaz konyhasót, szénsavas, kénsavas és foszforsavas sókat és úgynevezett alkáliákat. A kiürült vizelet hosszabb állás után bomlik, a bomlást baktériumok okozzák, melyek a húgyanyagot szénsavas ammoniára és vízre bontják. Az ammoniának van az a bántó szuro szaga. Betegségnél más, úgynevezett idegen alkatrészt is tartalmaz a vizelet, így vesebajosoknál fehérynét, cu-

korbetegknél szőlőcukrot, sárgaságnál epét, vérvelésnél vérsajteket s nem ritkán genyt. A vizeletnek a tudományos vizsgálata, melyet vizeletvizsgálatnak nevezünk, idegen alkatrészek megallapításából következtetni enged magára a betegségre is.

Szőke leány. Jóslással nem foglalkozom. Ellenben megnyugtatom, hogy a leány szegénysége abszolúte nem akadálya a házasságnak, mert hiszen ma jóformán egyetlen lánynak sincsen hozománya, a házasságok mégis növekvő lendenciát mutatnak. A hozomány ostoba és erkölcstelen babona volt, melynek képtelensége ma már egészen világos. A nő pénzét a legtöbb férj amugy se tudta kezelni, elverte, elspekulálta, rossz üzletekbe fektette és a házassági veszekedések állandó témája volt az asszony pénze, melyből sokkal több baj fakadt, mint áldás. A ma nője a pénzénél értékesebb hozományt hoz: munkaerejét, intelligenciáját.



Megismerés

(Baradlai László író és újságíró „A változott viszonyok miatt...” című regényével a határokon túl is ismert nevet szerzett magának. Megdöbbentő hűséggel írja le a háború utáni fiatalság életét, kinlódását, önmagával való meghasonlását, lelki gyötrődését. Ebből a gyönyörű regényből jelen és jövő számunkban egy-egy részt közlünk olvasóinkkal)

Tizenhat éves volt.
Hatodik gimnazista. Hosszúra nőtt, sápadt kis fiú.

Az egyetlen volt az osztályban, aki még nem volt nőnél.

A társai, korán érett, mutáló hangú kamaszok, csufolták e miatt. A diák nagyon kegyetlen, ha gúnyolódik.

— Kisasszony! Szüzike! — kiabálták utána.

Sokszor sirt.

És éjszakákon keresztül dideregve gondolt a titokra.

Reggel karikás szemmel ment az iskolába. Fi-gyelmetlen volt. Egyszer Baros megkérdezte, hogy talán nem aludt az éjszaka. Alig tudott a rettegett osztályfőnöknek valamit dadogni.

A társai összebeszéltek.

Egy este színházban voltak.

Háboru volt.

Könnyű volt abban az időben kimaradni.

Színház után a fiúk elhatározták, hogy zülle-nek egyet. György haza akart menni, de Suta, a hatodikosok vezére rákiáltott:

— Szüzike, ne rontsd el a mulatságot, mert megluftolunk.

A megluftolás abból állt, hogy négy megter-mett diák felkapta a kiszemelt áldozatot, kettő a kezét fogta, kettő a lábát és teljes erővel felhajítot-ták a levegőbe, luftot szivni. Amikor leesett, újra elkapták és ismételték ezt a műveletet mindaddig, amíg a szegény megluftoltnak fel nem fordult a gyomra és öklendezni nem kezdett. Ekkor azután kidobták és röhögve gyültek köré, amíg a szeren-csétlen mindent ki nem adott magából, amit aznap megevett.

György tudta, hogy Suta nem viccel. Ő találta ki ezt a barbár társasjátékot és minden alkalmat megragadott, hogy találmányát hasznosítsa.

Kénytelen-kelletlen a fiukkal tartott hát.

A Szalon-kávéházba mentek. Ez volt a diákok endes találkozó helye. Tanármentes hely volt. Nem kellett félni.

Ide várták Perényit.

Perényi színész volt. A karzat és diákhely kedvence.

— Éljen a mester — bömbölték a fiúk, mikor megérkezett és a hosszú orru színész olyan leeresz-kedőleg köszönte meg az óvációt, mint egy átutazó fejedelem.

Vacsora.

Ital.

Suta állandóan György mellett ült és folyton itatta.

— Ha nem iszol, jön a luftolás — kiáltotta és György ivott, bár úgy érezte, hogy a gyomra felka-varodik és agyában valami áthatolhatatlan köd ter-jeng szét.

Éjjel egy órakor, amikor egy kicsit már min-denki részeg volt, felállt Suta és beszélni kezdett:

— Szeretve tisztelt Mester — fordult a színész felé — van itt valaki, aki egyelőre méltatlan arra, hogy dicső társaságunkkal egy levegőt szivjon.

— Ki az? — kérdezte Perényi zordonan.

Bálint Gyuri — mutatott rá Suta — aki, bár már régóta hosszú nadrágot hord, még mindig csak hirtől ismeri azt a gyönyörűséget, amit az asszonyi állat nyújt a férfiaknak.

— Csak nem ... még? — méltatlankodott Perényi.

— Csak igen — zugta vissza a hatodik osz-tály egész kórusa.

— Hallatlan.

— Éppen ezért mester — folytatta Suta — a hatodik osztály elhatározta, hogy a szüzikét ma a mester irányítása mellett, leviszük a lányokhoz.

Ordított és éljenzett az egész banda. Csak György állt ott pirosan, szégyenkezve. Beszélni sze-retett volna. Szerette volna elmondani, hogy neki álmái vannak. Ő a nőre úgy tekint fel, mint az eszményi ideálra. Ő Shakespeare Juliájába szerel-mes az irodalomból és ugyanakkor Kósa Katicába, aki a leányképzőbe jár, de akivel ő nem akar soha megismerkedni, nehogy kiábránduljon belőle.

— De ezeknek hiába beszélnek — gondolta lemondóan — mégjobban röhögnének.

Megadta magát a sorsának és ment velük a városvégi rosszhírű házhoz.

— Egyszer ugyanis tul kell esni rajta — vigasz-talódott és észrevette, hogy reszket. Félt, rettenete-sen félt, de nem akarta mutatni.

— Félsz papuskám — kérdezte tőle a jólelkű Epstein Ákos, aki széplélek volt és szerette utánoz-ni Wilde Oszkárt.

— Fél a fene, — mondta György erőltetetten, de belül érezte, hogy így még akkor sem félt, ami-kor a tanáriból ellopott egy félévi bizonyítvány-blan-kettát és kitöltötte a Sós Gyula nevére, aki ötből bukott és nem mert hazamenni.

A városvégi házban a diákokat a régi ven-dégnek kijáró örömmel fogadták.

A fiúk itt egyszerre megcsendesedtek. Tulaj-donképpen régi vendégek voltak itt és benn az iskolában a szünetben pazar fantáziával színezték ki az itt élő leányok bájait. Titokban mindegyiknek az volt az ambíciója, hogy egy ilyen leány bele-szeressen. Ez volt a hódítási vágy netovábbja. Azonban mikor beléptek a kapun, egyszerre vissza-változtak naiv és csendes kisfiukká, akik alapján véve érezték, hogy most a tilosban járnak. Csak Suta maradt hangos és Perényi.

Sutának könnyű — gondolták a diákok — ne-ki már betegsége is volt. Legalább is azzal dicse-kedett az ősszel.

A szalon tele volt katonákkal.

Németek voltak akkor a városban. A front előtt iderakták őket és derék, sokgyermekes német családapák, utolsó nekikeseredéssel, de imponáló szorgalommal vétettek a hitvesi hűség ellen

— Csak egyszer élünk, — mondták — és nagyokat vertek a lestrapált, a megnövekedett forgalomtól agyonkínzott leányok fenekére.

Füst volt.

És egy zongorista valami valcert játszott.

Egy leány rekedt hangon énekelt:

— Nézzék, megjött a Róth, Róth, Róth...

Perényi körülnézett:

— Hol van a Sybill? — kérdezte a madámtól.

De mindjárt itt lesz.

Vártak.

Zöld likórt és feketekávé tettek az asztalra.

— Sybill. Milyen szép neve van — gondolta György.

Tíz perc múlva megérkezett a Sybill.

Öreg és kövér lány volt. Csak kiskorúak jártak hozzá és részegek. Ebben az időben sok volt a kiskorú és sok volt a részeg. Mérges volt. Rögtön Perényi ölébe ült és neki panaszkodott:

— Ez a ronda pasas egy félórát kinezott és husz koronát adott.

Perényi valamit sugott Sybill fülébe, mire a nő karonfogta Györgyöt.

— Na gyere velem szép publi.

És György ment.

Szoba.

Szűk és kellemetlen.

Olcsó művirág az asztalon. Képeslapok. Néhány katonafénykép.

A szerelmi ipar sivár környezete.

György állt a szoba közepén. Ijedten és nem is látta, amint Sybill a megszokás unalmával kilép a pongylójából. Csak azt látta, hogy utálatosan nagy mellei voltak. Behunyta a szemét, mert kényszerképzetek támadtak, úgy érezte, hogy azok a mellek agyonnyomják őt. Futni szeretett volna. Először arra gondolt, hogy letérdel a nő elé és sirni fog: Ne tessék engem bántani.

De erre nem volt idő.

— Na mi lesz publi — szólt rá a nő kissé csodálkozva — miért nem vetkőzöl?

György gépiesen vetkőzött.

— Mi lesz velem? — járt az agyában. Mi lesz velem, ha betegséget kapok? És — jaj — hogy kell ezt? Mit kell itt csinálni?

— Pubikám miért reszketsz? — szólt a nő — még nem volt nővel dolgod? Persze ezt gondolhatam volna. Na gyere szépen ide, te kis szüzike.

Miért érez ilyen forróságot? Hát ez az a nagy misztérium, amit csak a felnőtteknek szabad.

A nő magához huzta.

Hát csak ennyi az egész?

Mégegyszer vissza próbálta idézni az elhullott gyönyörűséget. Lehunyta a szemét:

— Katica, — sóhajtolta.

Az ajtón kopogtak.

— Siessünk kisfiu, siessünk, nem érek én rá édelegni — szólt durván a nő.

György felnyitotta a szemét.

Fúj, hogy jutott eszébe az ideálja neve. Ebben a környezetben? Gyorsan öltözködött. Az ajtót most már egészen durván rázták:

— Öffne die Tür auf — ordította egy öblös hang.

Egy német őrmester áll az ajtóban.

— E miatt a taknyos miatt várakoztattál — ordított a nőre és csizmájával belerugott Györgybe. Félig felöltözetlenül szaladt ki.

A nő utána:

— Mi lesz a pénzzel?

György a zsebébe nyúlt, ami pénzt talált, azt mind a nőnek lökte.

A kapunál Perényi és a fiuk várták.

Röhögtek.

— Na, milyen volt?

György sirni akart, de mikor Suta nevető arcába nézett, összeszedte magát és keményen felelt:

— Elég ronda dög volt.

Perényi egy szindarabból idézett:

— Nem baj fiam. Modern ember első szerelme rendszerint egy utolsó lány, de az utolsó szerelme rendszerint egy első lány.

Azután elbucsúztak.

György hazament.

Utálkozva vizsgálni kezdte a testét. Azt hitte, hogy tele van kiütésekkel és foltokkal. Mosakodott. A körömkéfével véresre dörzsölte magát.

Azután lefeküdt.

Sirógörcsöt kapott.

Hogy mit siratott, ő maga sem tudta. Álmait, elvesztett illúzióit, Katicát? Csak sirt megbékélő, erős férfisirással.

De ezután, hat hónapig nem tudott nőre nézni.



Fotó Mandel, Páris

A madárijesztő

— Irta: Orest —

— Jucika, idejőjjön. — kiáltotta tündetőleg a világhírű hegedűművész, — erre vannak csak a nagyszeműsek! Nézze, milyen pompásak.

A sugár, szőke lányka sietve csörtetett feléje és ujjongva, mohón kapkodott az üde számócák után. Csakhamar félig lett a kosár.

A muzsikus valahogy mindig odább, a sűrű málnabokrok irányában fedezgette fel a leggyönyörűbb szemeket. Egyre messzebb kerültek el a társaságtól s hirtelen felhangzott a mama hangja.

— Juci!

— Itt vagyunk, mama! — kiáltott a kislány.

— Hol... én nem látalak!

— Itt... a málnák mögött!

— Ne menjetek már messzebb... Márfy... jöjjenek vissza...

Ne féljen méltóságos asszony, nem kapja el a medve.

Kacagás verődött feléjük s akkor megint beljebb mentek a bokrok szövevényében. Egy tövisek galy beleakadt a kislány lenge, rózsaszínű szoknyácskájába, felhuzta egészen fölig, hogy a két láb-szár rózsás husa előfehérlett a fekete harisnya felett. Márfy szorgosan szabaditgatta kifelé, miközben keze odaért Jucika formás kis testéhez. Csillogó szemekkel állapította meg, hogy ilyen lábakat még nem látott.

Valami madár édes rajongással szólította a párját. Az nem tudott ellenállni, egyre közelebb halatszott a csipogása, ágról-ágra reppenve sodródott, csak sodródott a szerelmi tör felé. A tulérett málnák, számócák furcsán kéjes illatot ontottak a nap hevében. Izgató párolgásuk összevegyült a fenyők gyantaillatával s csudálatos parfüm lett belőle.

— Érzi... érzi ezt a bódító illatot? — bugta a muzsikus, — olyan, mintha szerelmes erdei manók parányi arany tömjénezőkből valami megbűvölő szerrel permetezték volna tele a levegőt.

A kis nő vidáman csendített bele egy kis kacajjal a fűszeres levégőbe. Lehajolt, aztán megfeszült a ruhácska. Az ajkai közé vett egy cseresnyenyenyag számócát s kipirulva, perzselő szemmel becézte körül a hegedüs fekete hajözönbe vessző, sápadt arcát.

— Nézze... Jucika... már rég akartam magának mondani valamit, — kezdte Márfy, aztán gyorsan körülnézett. Senki. Elkapta tehát a kislány csuklóját, nagy gyakorlottsággal, végtelenül ügyesen és finoman leküzdötte gyenge, ijedt kis védekezését. Reszkető ajkával rátörte a számóca pirosas levét hófehér fogsorára...

Soha ilyen mámort nem érzett még csók alatt. A lány szinte ájultan feküdt a karjában s megvonaglott a teste. Pillanatig egyetlen, tébolyítóan aromás számócaszem gyanánt fogta fel a világot. A szeme káprázott s úgy tetszett neki, mintha kéjesen boldog évek sorát rohanta volna körül egy májusi bortól becsipett, bomlott óramutató...

Sóvár ujjai egyre feljebb kalandoztak... Juci szíve vadul dobbant valahol fenn a torkában. Védekezett vak elkeseredéssel, fájdalmas erővel, de

halkan, pihegve, hogy azok ott meg ne tudják a szégyenletes gyönyör perceit. Megkezdődött férfi és nő között a küzdelem az egyellenért, a tulvilági, titokzatos mámorért, a legszebbért, a legtökéletesebb kielégülésért. A férfi mohón tépte a leány ruháit. Juci érezte, hogy most valamitől meg kell válnia. Szinte vad gyűlölettel nézte Márfyt az a mélytűző, álmatag szempár. Később, mikor egészen közel érezte a férfit, halálosan megijedt, de valami beteges, nyomasztó szuggesztió hatása alatt hallgatott. De úgy érezte, mintha ez a gaz, tolvaj, drága, édes kilopta volna a lelkét és szívét...

Azután éles, átható fájdalmat érzett, szinte a szívéig szakadt az a hasogatás... Felette egy eltorzult férfiarc sápadtan vonaglott...

Rögtön rá a földön heverő kosárra, a száz felé guruló számócaszemekre riadt a tekintete s jóformán csak akkor értette át, mi történt vele.

— Istenem! — kiáltotta — s valami olyan kislányos, komikus és mégis megrázó fájdalom és szégyen jajdult fel a hangjában, hogy Márfy majdnem megijedt a cselekedetétől. Ezzel a gyerekes kétségbeeséssel szemben tehetetlennek, ügyellennek érezte magát...

Roppantul megzavarodva nézett a kislány kék szemébe s mikor látta, hogy gyönyörű kis szája sirásra kezd görbülni, eszeveszett sietséggel igyekezett a könnyei elébe vágni. Jajajaj, csak ne sirjon, gondolta.

— Jucika, édes kis aranyom, nézze... na... hisz nem történt semmi... csak nagyon szeretem és majd... majd...

Vad ijedelemmel hallgatott el, amint a lány várakozó tekintetében feledkezett. Tyűh, rémüldözött, ez azt várja, hogy megkérje! Enyhén, atyásan fogta meg a parányi kezét, elkezdte simogatni, de szólni nem mert többé egy árva szót sem. A leány őzike-pislogással várt s hogy a férfi csak hallgatott, büszkén elvonta kezét, két nagy könny futott alá hamvas orcácskáján, számócaival bekenet szája szélére, nyelve hegyével beitta a sós cseppeket, megvetőleg végigmérte a hires hegedüst, nagyváratlanul leguggolt a földre és szaporán kezdte visszakapkodni a kosárba a széthullott számócát. Márfy hirtelen megértette. Persze, hogy a mama gyanút ne fogjon az üres kosárral! Hm, nem is gondolta volna, hogy ilyen előrelátó a kicsike! Megnyugodva segíteni akart, a keze hozzáért a leányéhoz s ekkor új meglepetés érte.

— Menjen, menjen, — sziszegte a kicsi gyűlölettel, de olyan szánandóan gyámoltalan arcot vágott, hogy újra meleg részvét öntötte el a férfit. Hát mégis csak nagyon a szívére fogja venni. Mindenáron valami vigasztalást akart számára találni.

— Jucika, lássa... én... a magam forma művészember végre is más...

— Hallgasson, kérem, hallgasson, ha azt nem akarja, hogy mindenki előtt a szemébe vágjam a becstelenségét!

Márfy megnémult.

— Ó, így kell nekem! — kesergett a kis nő,

A patak tulsó partján egy jámbor tót asszony lélegzetfojtó ijedséggel, félholtan meresztette szemét a borzalmas látványra s hogy a nyilván az ördög-

től megszállt, lobogó haju ember kárt ne tehessen a vetésben, veszett gyorsan hánytá magára a keresztet.

S z é p s é g s z a l o n

A soványodási lázról

A soványodás divatja a háboru utáni években kezdődött. Nyugat felől, főképpen Amerikából jött s járványszerűen terjedt. Divatszalonok, színésznők és filmstárok propagálták a karcsu, fiús alakot és elhittették a kispolgári nőkkel is, hogy csak így szépek s főleg csak így „divatosak”. Hiába tiltakozott az ellen a férfiak nagyobb része, hiába emelték fel szavukat az orvosok, ez a káros igyekezet, mondhatnánk pszichózis, feltartóztatlanul hatalmába kerítette a nőket, akik rengeteg szenvedés, valamint egészségük, sőt életük kockáztatása árán is igyekeztek a görlek külsejéhez hasonlóvá válni. Szerencsére a tulzásba vitt soványodási láz ma már alábbhagyott, megbukott a csontig-bőrig lefogyott, egyenesvonalu, fiús testalkat divatja. Innen is, onnan is jelentik, hogy hizlalják a görleket s hogy a gömbölyű, plasztikus idomu, kisportolt, de azért lágyvonalu nő lett az új szépségideál.

A kövér nő (eltekintve a Kelet izlésétől), sohasem lesz divatos, mert az elhízás már maga is beteges állapot, mely az egyén életkorát megrövidíti s amely a szervezet működésére káros, továbbá, amely akadályozza a test mozgékonyását és nem előnyös az öltözködés szempontjából sem. A kövérség egészségtelen és kényelmetlen állapot, melynek megelőzése és megszüntetése nemcsak hiuság és divat kérdése, hanem a test rugékonyságának, munkaképességének lényeges feltétele. A test alakját azonban nem szabad a divat szeszélyének alávetni, nem lehet öröklött, vagy később szerzett hajlamosság ellen erőszakos beavatkozásokkal, orvosi segítség nélkül küzdeni. A radikális fogyókúra csak akkor indokolt, ha a testsúly az átlagértéket nagy mértékben túlhaladja, továbbá ha az a szervezet (pl. szívműködés, vérnyomás, stb.) érdekében szükséges, de minden esetben csak orvosi felügyelet mellett engedhető meg. Felesleges és túlzott azonban olyan esetben is fogyókurát tartani és a táplálékfelvételt csökkenteni, amidőn normális a testsúly, vagy csak alig haladja meg a testmagassághoz és a mellbőséghez arányított mértéket.

A nagyon sovány nőnek gyenge, beteges külseje van, idomai nem hatnak plasztikusan, a testet tulságosan egyenes vonalak alkotják. A mértéken túl való soványítás következtében a szervezet rendkívül súlyosan károsodik, legyengül és a nagy súlyvesztés az egészséget is előbb-utóbb aláássa. A mindenáron való soványodás tehát nemcsak esztétikai szempontból, hanem egészségi okoknál fogva sem kívánatos. Az orvosi irányítás és felügyelet nélkül végzett soványítóeljárások, melyek nem számolnak az egyén szervezetével és teherbíróképességével, veszedelmesek lehetnek. Mindenki halott már néhány tragikus halálesetről, amit a tulság-bavitt soványítás okozott. Még több azoknak a száma, akik az ilyen önsanyargatással egészségüket

tették tönkre s olyan betegségeket szereztek, amelyek miatt egész életükben szenvedni kell. Az orvosi tudománynak azelőtt nem igen volt alkalmával a kérdéssel foglalkozni, de az utóbbi években mind gyakrabban találkozunk olyan speciális kór képpel, mely a gyors és laikus soványítókurákat kíséri. Nem rég tekintélyes angol orvosok állapították meg, hogy a gazdag, hiu nők körében feltűnően pusztít a tuberkulózis, mert a lesoványított, gyenge szervezet nagyon hajlamos a fertőzésre és nem bírja legyőzni ezt a súlyos betegséget. Az egészséges szervezetet is megviseli a fogyókúra, de akinél valamely szerv bántalma van jelen, annál végzetes is lehet.

Pedagógusoknak és a szülőknek kellene kellő tapintattal fellépni és odahatni, hogy a 10—12 éves leánykák között se fejthesse ki romboló hatását ez a divatörület. A fejlődő szervezetben még nagyobb kárt visz végbe az elégtelen táplálkozás, mint a felnőtteknél. A belgyógyászati eseteken kívül napnap után látunk olyan kozmetikai eseteket, ahol a bőr kiütését, vagy szépséghibáját a soványodás okozza és amelyek csakis akkor gyógyulnak, ha a külső szakorvosi kezeléseket a hizlalás által megerősített szervezet fokozott regeneráló-képessége támogatja. Megfigyeléseim szerint különösen a bakfiskorban levőknél szaporodnak és nehezen gyógyulnak az olyan kozmetikai bántalmak, melyek végeredményében a gyenge táplálkozásra és az állandó fogyókúrázásra vezethetők vissza. A fiatal, fejlődő szervezetnek bőséges és vegyes táplálékra van szüksége, mert különben a test felépítésében és működésében zavar áll be. A meggyengült szervezet mellett a bőr sem lehet kifogástalan és egészséges. Köztudomású, hogy a hirtelen lefogyás és a hosszabb ideig tartó kalória-evés, mily nagy mértékben segíti elő a korai ráncok képződését, továbbá a lógó toka kifejlődését, az izmok elernyedését s a bőrben fehér csíkok létrejöttét. Végeredményben a lesoványodott nő nem szép, — ráadásul még nem is egészséges.

Jogos felháborodás

Kohn ur valami áruszállítmányt kap, tehát kiszalad az utcárokra egy napszámosért. Meg is lát ottan egy megrögzött naplopót, amint a cigarettafüst mellett élvezi a kellemes tavaszi napsütést. Megveregetlén a vállát, így szól hozzá:

— Hallja jó ember, itt a szomszédban volna egy kis munkám a maga részére.

Mire ez nagyot ásítva és nyújtózva így válaszol:

— Mondja uram, mit vétettem én magának, hogy éppen engem szemelt ki áldozatnak?

Szekszuáljog az ókorban

— Büntetések sexuális vétségeiért —

Habár sajnálatraméltó módon az emberiség nagy része még ma sincs tisztában azzal a kérdéssel, hogy a halálbüntetés még egészen súlyos büntetéseknél is erkölcsi jogosultsággal bír-e, mégis különösnek tűnik fel előttünk, ha a történelemben egyre újra olvassuk, hogy a régi időkben még olyan dolgokat is halállal büntettek, melyeket mi ma olyan jelentéktelen erkölcsi vétségnek tartunk, hogy nem is tekintjük büntetendő cselekménynek. Különösen furcsának tűnhetik fel előttünk, hogy még a házasság fölött is, amely természetes fogalmak szerint két ember szabad megegyezését jelenti egy életközösségi formára, amelybe sem az állam, sem a többi emberek nem avatkozhatnak bele, oly szigorúsággal örködték az ősrégi törvények, hogy a házassági életközösségben előfordult egyes eseményeket még halálbüntetéssel is sújtották.

Mindenekelőtt a házassági hűtlenség volt az, amit az ókor sok népe a legsúlyosabb büntettek közé számított. Már a babiloniaknál egy foknál állott a házasságtörés a gyilkossággal és lopással és mert az akkor érvényben levő jog a gyilkosságot és lopást halállal büntette, a házassági hűtlenség sem volt kivétel e büntetési mód alól, úgy hogy a babiloniaknál a házassági hűtlenséget általánosságban megfojtással, vagy vízbe fullasztással büntették. Különösen keményen sújtotta a törvény egész szigorúsága az asszonyt, aki csaknem minden esetben halállal bünhődött félrelépéséért. Reitzenstein szerint, aki írásaiiban egész sereg tényt gyűjtött össze erre vonatkozólag, gyakran az is előfordult, hogy a férfiak is halálbüntetés érte, ha az asszony házasságtörésében a csábító szerepét játszották. Az asszonyoknak csupán annyiban lehetett kedvező chance-ük, mert a férjeik megkegyelmezhettek nekik és mert a férfiak nagyon türelmesek voltak feleségeikkel szemben és hűtlenségükből nem mindig csináltak nagy lármát. Ezzel szemben egy halálbüntetéssel sújtott csábító, csak a király kegyelme által menekülhetett meg a büntetés végrehajtása alól. Még ha egy menyasszonyt csábítottak is el, a férfira halálbüntetés várt, míg az asszony mentesült mindenféle büntetés alól.

Amennyire az akkori jogviszonyokról egyáltalában mondhatunk valamit, elsősorban a híres Hammurabi törvényei ezek, aki Kr. e. 1900-ban uralkodott a babiloni népen és az akkori kultúrának olyan jogrendet alkotott, mely az akkori idők több népe előtt is mintaképül szolgált. Ezekben a törvényekben, melyek ásatások folytán maradtak reánk és megbízható kutatók betűzték ki, számos határozatot szentelt a családi életnek is, amelyekből az is kitűnt, hogy egy asszony, aki más férfiakkal való érintkezés gyanújában állott, csak a vízpróba istenítélete által tisztázhatta magát. Hogy a babiloniaknál miként alkalmazták a vízpróbát, azt persze nem tudjuk. A középkorban abban állt, hogy az egyént, akire valamilyen törvényellenes dolog elkövetésének gyanúja hárult, egyszer vagy többször a vízbe dobták, mikor is az alásüllyedés a bűnösséget, a kiuszás pedig az ártatlanságot bizonyította.

Hogy az alámerülteket az így bizonyított bűnösségük után később jogszerűen is elítélhessék, a vízpróba alavetett egyének derekára kötelet kötöttek, melynél fogva ismét kihúzták. A vízpróba egy másik módja abban állt, hogy a gyanúsítottak egy edény forró vízből csupasz karral egy bedobott gyűrűt vagy követ kellett kivennie és ártatlansága bebizonyult, ha nem forrázta meg a karját. Hogy természetesen a vízpróba első formájánál az volt előnyben, aki uszni tudott, teljesen világos és hogy a másodiknál mindenki elkerülhetetlenül áldozatul esett sorsának, szintén az, de az akkori idő nagyon is hitt abban, hogy az istenség dönteni fog a bűn és ártatlanság, jog és igazságtalanság fölött. A babiloniaknál tehát nagyon gyakran előfordulhatott, hogy asszonyok, akik nem tudtak uszni, az istenítélet alapján nagyon is igazságtalanul, áldozatul estek a törvényes halálbüntetésnek.

Ehhez járul, hogy Babilon asszonyai nemcsak a törvényekkel szemben, hanem a különféle házassági szerződések alapján is csaknem teljesen védtelenek voltak. Így Marx szerint egy Nabukudnussur idejéből származó szerződésben a következő passzus is befoglaltatott: „Ha Banat-Esagila együtt találtatik egy másik férfival, ölessék meg egy éles törrel”. Dacára azonban minden törvényes szigorúságának, mellyel már évezredek előtt a házassági hűtlenséget üldözték, a történetírók a babiloni nép csaknem példátlan erkölcsi súlyedtségéről értesítenek, melyben nemcsak egyedül a férfiak, hanem a legelőkelőbb származású asszonyok sem vették valami komolyan a házassági hűséget.

Hasonló szigorúsággal üldözték a házasságtörést az izraeliták törvényei is, ahol egy papleányt, ha kéjelgésre adta magát, el is égették. Ha pedig el volt jegyezve és egy másik férfinak adta oda magát, akkor a rabbinusi jog szerint csábítójával együtt megkövezték. A megfojtás halálbüntetése várt továbbá arra is, aki egy asszonyt ártatlanul hűtlenséggel vádolt.

Vérferfőzésért úgy az izraelita törvény, mint a Mischna csaknem általánosságban a megkövezés halálbüntetését írta elő és pedig úgy a férfi, mint a nő számára. Az izraelita törvényhozás egyik különleges paragrafusa így szólt: „Ha valaki az atyja feleségénél alszik, ölessék meg, éppen úgy, mint az asszony.” Ugyanebben a törvényben halál büntetés volt előírva akkor is, hogy ha az asszony egy időben a férjével és ennek apjával meg nem engedett viszonyt folytatott. Amennyiben előfordult, hogy egy törzsbeli férfi anyjával és leányával folytatott egy időben viszonyt, a törvény úgy határozott, hogy mindhárman máglyahalálra ítéltessenek. Ha egy férfi az izraelitáknál a feleségét nem találta érintetlennek, akkor joga volt őt az apja házához kapujához vezetni, ahol a város lakói megkövezhették.

Erdekes, hogy az ókor többi népeinél, a föníciaiaknál, egyiptomiaknál, asszirioknál, stb., akik nem vették olyan szigorúan a hűtlenség megbüntetését vagy törvényes büntetést egyáltalán nem ismertek rá, az erkölcsi romlottság semmiesetre sem volt

nagyobb, mint az említett népeknél, melyek minden ilyen fajta félrelépést bűnnek tekintettek. A régi Rómában is, a régi császárság hanyatlása után, az erkölcsi romlottság szinte elképzelhetetlen magas fokra emelkedett, habár a házasságtörés ott is halált jelentett a férfira nézve, az asszonyra pedig megkorbácsolást, vagy más súlyos büntetést. A Lex Julia a házasságtörő nő apját, ha az asszony még apai hatalom alatt állt, felhatalmazta arra, hogy a saját, vagy a veje lakásában talált csábítót megölje, ha ugyanakkor a saját leánya életét is elvette.

A germánoknál nem volt direkt törvény a házasságtörés megbüntetésére, de a férj mégis megnyithatta a feleségét házasságtörés esetén, sőt meg is ölhette. A régi német törvények alapján még meg volt engedve az asszony apjának, hogy a csábítót megölje, hasonlóan, mint a rómaiaknál, de a gyilkolásnak a harag legmagasabb fokán kellett történnie. Szinte a kegyetlenkedéssel határosak voltak a

büntetések az asszonyok hűtlenségére a természeti népeknél. A hinduknál például szokásban volt, hogy a házasságtörő asszonyt nyilvános teren kutyákkal szétléptették, míg a házasságtörésben részes férfit elégették. A Kaukázus hegységeiben lakó törzsek megkövezték a házasságtörő nőt és cserkeszeknél a házasságtörés nagyobb bűn volt, mint a gyilkosság és a csábító férfi a megcsalt férj bosszújának áldozatul esett. A mainiteneknél a házasságtörő férfit törvényen kívülnek nyilvánítottak, úgy hogy akármilyen büntetlenül megölhette.

Igy láthatjuk tehát ebből a kevés példából, hogy az egykori jogi felfogás ezen a téren is halatlannul kegyetlen volt és mégis, minél szigorubbant alkalmazták, mégsem volt meg az a hatása, melyet attól vártak, mert az emberi természet éppen ebben a tekintetben ősidőktől fogva a maga különleges útján jár.

— —



— Eredeti felvétel —

Vally, egy urilány története

Már másnap, az alkonyati órákban a legnagyobb igyekezettel folytattuk azokat a kellemes gyakorlatokat, melyekben Etelka unokanővérem tanításai olyan jó eredményt szültek.

Ettől kezdve szüntelenül arra gondoltam, hogy ezt az élvezetet minél gyakrabban megszerezsem magamnak.

Igy telt el körülbelül egy félév, mikor egy új hódítást csináltam.

Schwarz tanár urnak szokása volt, hogy tanítás közben lassan le felsétálgatott a padok között, miközben néha, ha éppen jó hangulatban volt, megpacskolta valamelyik kedvelt diáklány arcát, vagy megsimogatta a haját. Mint már korábban is említettem, az ilyen becézgetésekben csak különösen kedvelt leányok részesültek, akik nagyon jó előmenetelt tanúsítottak a tantárgyakban és testileg is kellően ki voltak fejlődve. Természetes volt, hogy a lányok rendkívül büszkék voltak a tanár úr részéről megnyilvánult eme kitüntetésre és hogy a többiek ezért jobban irigyelték őket, mint a jó osztályzatokért, úgy hogy gyakran épületes féltékenységi jelenségek játszódtak le a leányok között. Habár én osztályom legjobb növendékei közé tartoztam, a két tanár eddig sohasem törődött velem. Én voltam a legfiatalabb az osztályban, mert már öt és fél éves koromban beiratkoztam az iskolába, nem voltam nagy, sem valami szépség, így tehát ebben a tekintetben nem nagy figyelmet szenteltek nekem a tanáraim, hiszen voltak sokkal nagyobb is csinosabb lányok, kik nagyrészenek már a periodusuk is megvolt, ami nálam szintén hiányzott még. Mindenesetre, valószínűleg a gyakori érintkezés következtében utóbbi időben erősen kifejlődtem és már nem voltam olyan csenevész, mint azelőtt, hanem kiformasodtak a lábszáram is és hátul megszélesedtem.

Tehát, egy szép napon Schwarz tanár úr megállt a pad előtt, amelyben ültem és anélkül, hogy természetani előadását csak egy pillanatra is abbahagyta volna, gyöngéden megsimogatta az arcomat, amire én persze szörnyen büszke lettem.

Nemsokára azután eljött a tíz perc szünet és mi leányok lesiettünk az udvarra, hogy az üléstől meggémberedett tagjainkat kinyújtóztassuk, miközben persze a nyelvecskénk is élénk tevékenységbe léptek.

Az osztályban természetesen nem maradt észrevétlenül, hogy Schwarz tanár úr kitüntetett és néhány éles és többé-kevésbé kétértelmű megjegyzés is elhangzott féltékeny osztálytársnőim részéről, ami azonban egy cseppet sem izgatott, sőt ellenkezőleg, teljesen hidegen hagyott. Hiszen saját tapasztalatomból tudtam, hogy kizárólag irigységből történik az ilyesmi és éppen olyan jól tudtam azt is, hogy minden egyes barátnőm szívesen lenne a helyemben.

Mikor másnap ismét elkövetkezett Schwarz tanár úr órája, már világosan látni lehetett, hogy a legmagasabb kegy sugara reám világít. Csaknem egész órán át a közelemben maradt, miközben ismételen megsimogatta a fejemet, vagy a karjaimat és eddigi kedvence iránt semmi érdeklődést sem

látszott mutatni. Ez most megisméltódott a következő napokban is, míg elérkezett a szombat, amikor is régi szokás volt, hogy valamelyik jobb növendék mint rendező a tanítás befejezése után még egy félóráig a tanteremben marad, hogy elvégezze azokat a kisebb szolgálatokat, melyeket a mindenkori osztályfőnök a következő hét előkészületeire szükségesnek tartott.

Ez alkalommal én lettem kijelölve a rendezői szerepre és már reggel büszkén közöltem a szüleimmel, hogy tiszteletbeli állásom következtében, ma később jövök haza az iskolából, mint szoktam.

Miután iskolatársnőim eltávoztak, betűrend szerint rendezni kezdtem a beadott füzeteket, miközben Schwarz tanár úr a katedrán az osztálykönyvbe irogatott valamit.

Mikor befejeztem a füzetek szortírozását, óvatosan két kezembe vettem az egész paksamétát és odavittem a katedrára. Alig tettem le az asztalra, mikor Schwarz gyöngéden átölelte a derekam, miközben másik kezével kibontotta a kötényem szalagját és mosolyogva mondta:

— Na Vally, hiszen te elvesztetted a kötnyed!

Jobb kezemmel önkénytelenül hátranyultam, hogy meggyőződjek az igazságról; akkor megfogta a kezemet, gyöngéden a térdei közé huzzott, egy darabig mosolyogva nézett, azután kétszer megcsókolta a szájamat. Rettenetesen boldog voltam, hiszen ő volt a tanárom és osztályfőnököm, aki olyan hatalmas szerepet játszik a gyermeki elképzelésekben, akinek a kezében ott van a varázslatos ceruza, mellyel az annyira vágyott jó és annyira rettegett rossz osztályzatokat beírja. És ez a férfi nemcsak mindenható volt a leánynövendékekkel szemben, azonkívül szép ember is volt, szőke, selymes szakállal, mely gondolatainkra ösztönszerűen hatalmas benyomást gyakorolt. Behunytam a szememet az üdvösségtől, miközben önkénytelenül is viszonoztam a csókjait. Lassan, egészen lassan csuszott a keze a ruhámon hátra, ahol gyöngéden simogatótt. Amint mondtam is, nem voltam magastermetű, de jól táplált és így nagyon megelégedve látszott azzal, amit a ruhán keresztül érzett.

Ez az elragadó játék legalább egy félóráig tartott. Aztán gyöngéden eltolt magától, felkelt a székről és így szólt:

— Így, Vally, most ideje, hogy hazamenj, különben késő lesz. Majd hétfőn a tanítás után pótolni fogjuk, ami még hátra van.

Mégegyszer megcsókolt és én elhagytam a tantermet.

Oh, milyen szépnek tűnt fel előttem a világ! A mi szigorú osztályfőnökünk milyen kedves, milyen drága volt hozzám.

*

Hétfőn délből a tanítás befejezése után megint az osztályban maradtam, hogy a hátralevő kisebb dolgokat elvégezzem, miközben a Schwarz tanár úr a katedrán a tanári asztalnál irogatott. Mikor min-

dent elrendeztem, el akartam menni; de ő magához hívott, mindjárt az ölébe ültetett és minden további nélkül tüzesen összecsókol, miközben keze szokás szerint eltűnt. A játék, mely szombaton annyira elragadott, újra megkezdődött és megint egy felséges félórát töltöttünk így el, hozzá milyen hangulatban. Természetesen a legtávolabbról sem merem arra a lehetőségre gondolni, hogy viszonyozhasam is a becézgetéseit.

Ez megisméltódott most mintegy két héten keresztül.

Aztán mindenfélét kellett csinálnom az ő utasításai szerint, mignem az előrehaladt idő távozásra kényszerített bennünket. Engem teljesen megbolondított ez az új, pompás játékszer és egész uton hazafelé erre kellett gondolnom.

Ezek a szórakozások most már szabályszerűen hetenként háromszor megisméltódtak, mindaddig, amíg a polgári iskolába jártam.

Meg vagyok győződve, hogy osztálytársnőim részben saját tapasztalataikból, részben a többi lányok elbeszéléseiből, akik Schwarz urral vagy a többiekkel hasonló kalandot éltek át, nagyon is jól tudták, miért kellett nekem a tanítás után olyan gyakran „rendcsinálás” végett ott maradnom.

De egyik lány sem beszélt erről feltűnően, legfeljebb tréfás célzásokat tettek rá, ami azonban csak azt bizonyította, hogy csaknem mindegyik kolleganőm éppen olyan szívesen teljesítette volna a

tanár ur ezirányú kívánságait, mint én tettem. Csaknem minden, amit néha olvas, vagy hall az ember, hogy tudniillik a lányok csak kényszerűségből adják oda magukat tanáraiknak, ritka kivétellel mindig hazugság; ellenkezőleg, a diáklányok pillantásaiból, sóhajaiból és viselkedéséből a tanár rögtön észreveszi, hogy ellentállásról itt szó sem lesz. És ez a körülmény az, mely a tanárokat annyira felbátorítja, hogy leány tanítványaikat nemileg használják, mert csaknem mindig biztosak lehetnek abban, hogy abból soha semmi kitűdödni nem fog.

Néhány héttel azután, hogy a harmadik polgárit elvégeztem, bekövetkezett nálam is a periódus.

Természetesen már régen elő voltam készülve erre az eseményre, mert számos iskolatársnőmnek már az előző osztályban megvolt és mindenről pontosan tájékozva voltam.

Elővigyázatos lettem, mert két vagy három osztálytársnőm évközben hagyta ott a harmadik polgárit és pedig, amint mindnyájan jól tudtuk azért, mert teherbe jutottak. Egy csodálatos véletlen akarta úgy, hogy ezek mind olyan lányok voltak, akik kívülálló férfiakkal érintkeztek. Magától értetődik, hogy ezeket az eseményeket úgy hazafelé menet, mint az iskolai szünetekben alaposan megtárgyaltuk és általánosságban megállapítottuk, hogy nem tanácsos egy leánynak, ha már megvan a periódusa, a nemi



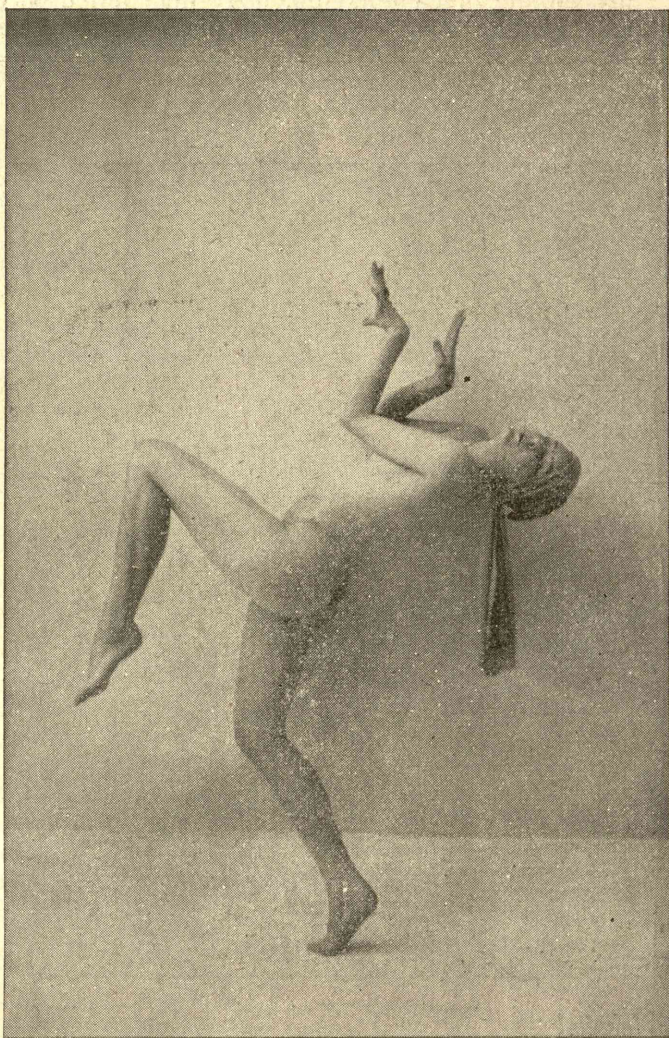
Eredeti felvétel

érintkezést továbbra is megengedni, mert nem éri meg a terhesség veszedelmét.

Igy tehát tizennegyedik életévem betöltésével úgy gyakorlatilag, mint elméletileg nagyon tapasztalt voltam a szerelmi művészetben. És őrizkedtem tehát, viszont elvben mindig hajlandó voltam arra, hogy eljátszogassak velük, ha ez feltűnés nélkül megtörténhetett Sajnos, ez először is csak gyenge pótlás volt a régebben oly kiadósan élvezett gyönyörökért és azután ehhez a pótláshoz is csak nyomoruságosan és ritkán tudtam hozzájutni. Mert Pepi, az unokabátyám, már nem volt megelégedve azzal, amit nyújtottam neki. Keresett és talált is pótlást tánciskolai ismerőseinek körében.

Igy tehát, anélkül, hogy tulajdonképpen akar tam volna, csupán alkalom hiányában, illetve a terhességtől való félelmemben, egyszerre „erényes” lettem, ha szabad így nevezni. Allitóm azonban, hogy legalább felénél az ugynevezett tisztességes leányoknak ez a két ok: „alkalomhiány és a gyermektől való félelem” a döntő körülmény.

Egyik legszebb emlékem ebből az időből egy nagy bál, melyet a bécsi Irénönkéntesek rendeztek minden évben. Ennél a csapatnál szolgálta le a bátvám is önkéntességi évét.



Ritmikus tánc
— Eredeti felvétel —

A bálterem bejáratnál a rendezők fogadtak bennünket és a bátyám bemutatott a barátainak. Miután néhányan táncoltam közülök, az egyik, egy nagyon elegáns és csinos önkéntes azt ajánlotta, hogy a karzatról nézzük át a zsufolásig megtelt tánctermet, mert ez a látvány szörnyen érdekes. Minden gondolkodás nélkül beleegyeztem és a fényesen megvilágított lépcsőn a homályos karzatra vezetett, ahol egy csomó urra akadtunk, akik szintén előnyösebbnek tartották ide feljönni a hölgyekkel, semhogy odalent a nagy tömegben táncolni kényszerüljenek.

Mi szorosan a karzat korlátjánál álltunk, mely, mint említettem is, csak nagyon gyengén volt megvilágítva, egy sereg más pár között és pedig valamennyien úgy egymáshoz voltunk préselve, hogy a jelenlevőknek csak a felsőtestét lehetett látni.

Egyszerre éreztem, hogy kísérom a kezével óvatosan tapogatózik. Első pillanatban nagyon megijedtem, mert féltem, hogy megláthatják; de megfordulva, azt tapasztaltam, hogy a rossz világítás miatt, no meg, mert sz összes párok szorosan egymáshoz simulva, a korlátra támaszkodtak, teljesen kizárt dolog, hogy valaki észre vegyen valamit. Így tehát csak nagyon gyenge kíséreltet tettem a védekezésre, mert őszintén bevallva, az a kéz félig megőrzített az izgalomtól. Nem is zavartatta magát sem az őt eltolni akaró kezeimtől, sem a halkan suttogott: „Ne... ne...!” könyörgésemtől. Rövid idő alatt meg is találta az utat és birtokába vette azt, amit keresett.

Szinte felnyögtem, melyet bizonyos félelemérzés csak még jobban fokozott. Szabad kezével most megfogta az én jobb kezemet és odavonta. El voltam ragadtatva. Persze közben félénken körülnéztem, vajjon nem-e veszi valaki észre, de a szorosan egymáshoz simuló párok annyira megtöltötték a karzatot, hogy nehezen láthatták meg, mit csinálunk; azonkívül pedig olyan kellemes sötétség volt odafent.

Félelmem tehát teljesen eltűnt; ma meg vagyok győződve arról, hogy ezeknek a pároknak a legnagyobb része ugyanazt csinálta, amit mi. Igaz, hogy valamennyien az ugynnevezett „legjobb családok” fiai és leányai voltak, az azonban, a közben szerzett tapasztalataim szerint, egyáltalában nem akadályozza az embert, az ilyen, nagyon is szabad tapogatózásokban. Hiszen a fődolog az, hogy az ilyen érintések nagyon kellemesen hatnak úgy a férfiakra, mint a nőcskékre és emellett nem kell félni a következményektől. És ezzel a fiatal hölgyek és urak nagy részénél elesik a tartózkodás minden kényszere. Meg kell gondolni azt is, hogy ezek a táncosok és táncosnők, már amugy is izgatott állapotban voltak a sok mélyen kivágott dekoltázs láttára és a táncközbeni szoros összesimulás következtében, tehát könnyen meg lehet érteni az ilyen dolgokat.

Miután tehát a lovagom és én legalább egy félórán keresztül a legnagyobb gyönyörűségeket szereztük kölcsönösen egymásnak, ismét visszamentünk a bálterembe. Az éjszaka további eseményeiről nem sok mesélni valóm van, mert sajnos többi táncosaim nem voltak olyan kellemesen szemtelenek, mint ez a vállalkozó szellemű ifju, aki egy addig teljesen ismeretlen fiatal hölgygel szemben rögtön ilyen energikus módon járt el.



WALTRICH
női és férfi fodrász
Timișoara, Gyárváros, Fő-ucca,
Kossuth tér 1. sz.
Speciális, tartós hullámosítás,
hajfestés, vizhullám stb. (39)
Modern kozmetikai intézet, szépség-
ápolás
Tyukszemvágásra, szakember kezelése
mellett külön osztály.



Link Gyula

fogászati műterme

Timișoara, Szt. György tér
Arany Szarvas épület (28)



Vasgerendák és betonvas
nagy raktár és gyári vagonszállítás

Jäger József és Péter
vaskereskedőknél
Timișoara Józsefváros, Hunyadi-ut 33
Telefon 326. 52

Alkalmi
ajándékokat
legolcsóbban beszerezhet
Joan Dumonlu
órás és ékszerész
Timișoara IV. Str. Iancu
Văcărescu 25 (Bergasse.)

Szörme

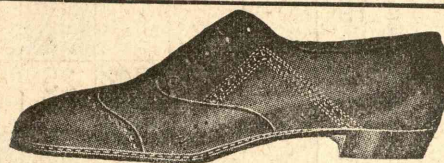
bőrkabát, selyem festését, valamint öltönyök tisztítását jutányosan
garancia mellett vállalja

F. Gutfahr kémiai intézete, Gyárváros
Rékási ut 5. sz. és a fiók: Józsefváros Hunyadi u. 2

Elegáns tavaszi és
nyári divatcipők:

Rácz Andrásnál

Timișoara, I. Hunyadi ucca 10



Martin J.

Férfi és női fodrász, hajfestés és manikűr-szalón.
Timișoara, IV. Kossuth Lajos ucca 21. szám.

Parfumeria Kertész Lajos

Legfinomabb francia illatszerek, továbbá szappan, puderek és pipere
cikkek legolcsóbb bevásárlási forrása.

Timișoara, Gyárvá-
ros, Fő u. 31.
(34)

MAJTHÉNYI KÁROLY

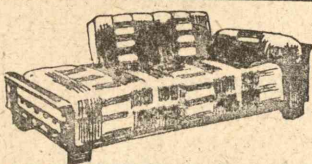
vízvezeték, villany- és
csatornázás szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házteléfono és gáz-
kályhajavítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Müller

a legszebben tisztít, fest, vasal
Timișoara, Gyárváros



Ha modern bútort akar vásárolni
tekintse meg

Podraczky Ferenc bútörüzletét
Timișoara
Coronini tér 20. Gyárváros

„GUMMOZIT“

Grafikai műintézet és bélyegzőgyár

Olcsón és gyorsan készít nyomtatványt és bélyegzőt

Timișoara, Piața Sf. Gheorghe 4

Dauerwellen

világhírű Vella géppel, tartós ondulálás. — Nem göndör,
hanem hullámos. — Leszállított árak mellett garanciával
szalonjában, Timișoara, IV. Kossuth Lajos u. 6.

Várőri

Tipografia „Union“, Lugoj, Str. Bisericii 16

9. keresztrejtvény

1	2	3	4	5		6	7	8	9	10		11	12	13	14	15
16						17						18				
19						20	21					22	23			
24						25	26					27	28	29		
30						31	32					33	33a		34	
						35						36		36a		
						37						38			39	
						40						41			42	
						43						44			44a	
						45						46			47	
						48						49			50	
						51						52			53	
						54						55			56	
						57						58			59	
						60						61			62	
						63						64			65	
						66						67			68	

Megfejtésül elegendő a vízszintes 1, 37 és 68 és a függőleges 8, 25 és 40 sorok beküldése

Vízszintes sorok

1. Lapunk több cikkben tárgyalta (4 szó)
16. ... bergi (rövidáru)
17. Aki ... az talál
18. Gyermekrendszer
19. Nyakbari van
21. Ri
23. Szinpadokon látjuk
24. ... ga (óragyártmány)
25. Angol ital
27. Angol személyes névmás
29. Idegen női név
30. Sir
31. R. N.
32. Lángész, közkeletű idegen szóval
33. Német praepositio
34. Felkiáltó szócska
35. Lapos, egyenes terület
36. ... victis!
37. Egyre nagyobb tért hódít (3 szó)
41. Fán van (ék. hiány)
42. Menyasszony
43. F-fel kalapanyag
44. Német dátumban van
45. Zsidók mondják keresztényre
47. A nő egyik disze
51. Japán államférfi
52. Hangszer
53. Hitközségi elnök

55. Hajó része
56. Jugoszláv város
57. Menni, angolul
58. Fém
59. Fenti fém mássalhangzól
61. Kopasz
62. Állati hang
63. Kellémellen pillanatok (2 szó)
67. Skála hang
68. Lapunkban nemrég megjelent elbeszélés címe

Függőleges sorok

1. Macskafaj
2. Jókai-regény hősnője
3. Öreg betűi keverve
4. Német soha
5. Rag
6. Igevégződés
7. Madarakat ijesztenek el így
8. Egyiptomi Isten és nagy amerikai folyó (2 szó)
9. Német névelő
10. „ személynévmás
11. Tagadósó
12. É. G. G.
13. Versenyben a jobb
14. Ékroe
15. Távolbalátó telefon
20. Olasz névelő

22. Képző
25. Keleti főváros
26. Leánynév
27. Somogy megyei főuri puszta
28. Tanult
31. Női név
- 33/a. Maláta németül
35. Egyforma mássalhangzók
- 35/a. Egyforma magánhangzók
37. Agobian
38. Rag
39. Sir
40. Ágyban van
41. Önkivétel közh. 'd. szóval
46. Jövendőmondó
47. Betű elemista fonetikával
48. Szócske mássalhangzói
49. Pincő.
50. Erőd vége
51. F-fel autómárka
53. Ide járnak a falusi lányok
55. Ó. C. C. Ó.
57. Gyi betűi keverve
60. Tagadósó
63. K. W.
64. Vissza: görög betű
65. Egyforma mássalhangzók
96. Kohó mássalhangzói